

ספרי' - אוצר החסידים - ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

דבר מלכות

מטות - מסעי

שיחות קודש

מאת

כבוד קדושת

אדמו"ר מלך המשיח מנחם מענדל שליט"א

שני אורסא הן

מליובאוויטש

יוצא לאור על ידי מערכת
"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות ששים וחמש לבריאה
ה' תהא שנת סגולות המשיח
שנת הק"ד לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

משיחות ש"פ מטות-מסעי, ב' מנחם-אב ה'תנש"א

שבתשעת הימים - דלכאורה, הזמן דג' השבועות ובפרט ט' הימים (חורבן וגלות) קשור עם מעמד ומצב של „חלישות“ בקדושה, היפך בתכלית ד„חזק חזק ונתחזק“?

לכאורה יש לומר שהיא הנותנת: כיון שזמן זה קשור עם מעמד ומצב של „חלישות“, מודגש יותר הצורך וההכרח בהחזוק ד„חזק חזק ונתחזק“. אבל, יותר נראה לומר שהחזוק עצמו קשור עם תוכנו של הזמן (ולא שהחזוק הוא היפך תוכנו של הזמן, והזמן מדגיש הצורך דהפכו), וכמודגש בשמו של יום השבת (שהשם מורה על תוכן ומהות הדבר) שנקרא „שבת חזק“, היינו, ש(התוכן ד)שבת זה (בג' השבועות, ובשנה זו גם בט' הימים) הוא החזוק („חזק חזק ונתחזק“) ד„מעשינו ועבודתינו“ בקיום התומ"צ (תוכן ד' הספרים).

ב. ויובן בהקדם הביאור בהקשר והשייכות ד„חזק חזק ונתחזק“ לתוכן הפרשה שבה מסיימים הספר - פרשת מטות-מסעי, שבזה נכלל (בפרטיות) ה„חזק“ ד„מטות“, ה„חזק“ ד„מסעי“, וה„חזק“ שבחיבור ד„מטות-מסעי“ יחד:

ענין החזוק (והתוקף), „חזק“, ובפרט ג"פ חזק („חזק חזק ונתחזק“) - שייך (לכאורה) ל„מטות“, כי, „מטה“ מורה על

(ז) כלומר: נוסף על פרשת מסעי שבסיום הספר ממש, גם פרשת מטות, שבכמה שנים (כבשנה זו) מחברים אותה בידה עם פרשת מסעי להיות פרשת אחת, כמודגש במנין הקרואים - ז' קרואים (ולא י"ד), ולא עוד אלא שהקרא הריביעי מחבר ב' הפרשיות בברכה לפני סיום הקריאה בפ' מטות ובברכה אחרי התחלת הקריאה בפ' מסעי (ראה לקו"ש שם ע' 380. ושי"ג).

א. מהענינים המיוחדים דיום הש"ק זה - שבו מסיימים ספר במדבר, ספר רביעי שבתורה, שסיומו מהוה גם סיום כל התורה (ד' הספרים, שהרי ספר החמישי הוא „משנה תורה“², שהוור וכולל ד' הספרים שלפניו), ולאח"ז מכריזים (בקול רם ובשמחה) „חזק חזק ונתחזק“³, שמורה על החזוק (תוקף) דבנ"י בכל עניני התורה, ועד שהחזוק גופא הוא ג"פ („חזק חזק ונתחזק“)⁴, שיש בו העילוי והשלימות ד„(בתלת זימני הוי) חזקה“⁵.

וצריך להבין הקשר והשייכות דסיום ספר רביעי שבתורה לתוכנו של הזמן - שלעולם מסיימים ספר רביעי בשבתות שבג' השבועות דבין המצרים, ובכמה שנים (כבשנה זו) בשבת (הראשון)

(1) וכפשטות הכתוב דסיום הספר: „אלה המצוות והמשפטים אשר צוה ה' ביד משה אל בני ישראל בערבות מואב על ירדן ירחו“, שאו נשלמו כל עניני מצוות התורה, גם אלה שנאמרו בתחלת ובמשך הארבעים שנה.

(2) מגילה לא, ב. זח"ג רסא, א. ועוד.
(3) ראה שו"ע או"ח סו"ס קלט ובנ"כ. הנסמן בלקו"ש חכ"ה ע' 474.

(4) ולהעיר, שמקור המנהג הוא מזה ש„כשסיים יהושע אמר לו הקב"ה חזק ואמץ, מכאן למסיים את התורה שאומרים לו חזק“ (נסמן בלקו"ש שם), והחידוש הוא - שאף שבכתוב נאמר ענין החזוק ב"פ, „חזק ואמץ“, מ"מ, נוסף בזה גם פעם שלישית ע"י „מנהג ישראל“, שנוסף לכך ש„תורה היא“, יש בו מעלה יתירה לגבי תושב"כ ותושב"ע פ (ראה לקו"ת דרושי סוכות פ, ג. ובכ"מ).

(5) ב"מ קו, ריש ע"ב. ושי"ג.

(6) ע"ד המבואר בנוגע לתוכן הפרשה, ש„פרשיות... מטות מסעי הם תמיד בשבתות שבין המצרים“ (של"ה חלק תושב"כ ריש פרשתנו (שסו), א ואל"ך). וראה בארוכה לקו"ש ח"י"ח ע' 378 ואל"ך. ועוד.

ובחזק ותוקף שבמספר שלש (במעמד ומצב של ניגוד) ישנם ב' אופנים: (א) מצד העליון, היינו, חזק ותוקף המשכת אור הקדושה (המשכה מלמעלה למטה) בכל מקום, גם במקום שיש ניגוד, מצד גודל מעלת האור שהוא בלי גבול, (ב) מצד התחתון, שהעבודה העלאת התחתון (העלאה מלמטה למעלה) היא באופן של חזק ותוקף, לבטל המנגד, ויתירה מזה, להפכו לקדושה.

וב' אופנים אלו מרומזים בה"חזק" דפרשת מטות-מסעי:

ה"חזק" דפרשת מטות הוא החזק והתוקף שמצד העליון - ,וידבר משה אל ראשי המטות גו' זה הדבר אשר צוה ה'" - החזק והתוקף דהמשכת ציווי ה' גם במקום שיש ניגוד;

וה"חזק" דפרשת מסעי הוא החזק והתוקף שמצד התחתון - ,אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים גו'" - החזק והתוקף שבעבודת בני בבירור והעלאת התחתון, שלמרות השינויים וחילוקי הדרגות שבפרטי המסעות ב"מדבר" (תחתון) לפי-ערך מעמדו ומצבו של התחתון (מצד המנגד), נמצאים תמיד בתנועה של הליכה ונסיעה ממצרים (המיצרים וגבולים דהתחתון) לארץ ישראל (המרחב דקדושה)¹⁵.

ועפ"ז יש לבאר השייכות ד"חזק" ל"מסעי" דוקא - כיון שהחזק והתוקף במקום שיש ניגוד מודגש יותר בבירור התחתון (מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים"), שלא זו בלבד שהחזק

חזק ותוקף בל ישונה, בדוגמת ה"מטה" כפשוטו שהוא חזק וקשה, ועד ש"מטה" הוא ,לשון ממשלה ושררה"⁸, כלשון הכתובי ,מטות עוז אל שבטי מושלים".

משא"כ ,מסעי", שענינו הליכה ונסיעה (,ויסע גו' הלך ונסוע"¹⁰) ממקום למקום, שאינו עומד על מקומו, אלא הולך ונסוע למקום אחר (ועד להליכה ונסיעה אמיתית שהיא באופן שנעקר לגמרי ממקומו הקודם למקום שבאין ערוך¹¹) - ה"ז להיפך (לכאורה) מענין החזק והתוקף (,חזק") באופן בל ישונה.

ומזה שההכרזה ד"חזק חזק ונתחזק" היא לעולם (גם כשמטות-מסעי מחוברין) בסיומה של פרשת מסעי דוקא, משמע, שהתוכן ד"חזק חזק ונתחזק" שייך בעיקר לפרשת מסעי (אלא בכמה שנים מצרפים גם פרשת מטות).

ג. ויש לומר הביאור בזה:

,"חזקה" שהיא במספר שלש (בתלת זימני הוי חזקה"), ובפרט חזקה משולשת (,חזק חזק ונתחזק") - מדגישה החזק והתוקף גם במקום שיש מנגד, כידוע¹² שמספר אחד מורה על מעמד ומצב שיש מלכתחילה רק טוב וקדושה¹³, מספר שנים מורה על (התחלקות ו)מחלוקת¹⁴ בגלל מציאותו של המנגד, ומספר שלש מורה על החזק והתוקף דקדושה גם במעמד ומצב של ניגוד.

(8) לקו"ת פרשתנו פג, ב.

(9) יחזקאל יט, יא.

(10) לך לך יב, ט.

(11) ראה לקו"ש חכ"ג ס"ע 225 ואילך. וש"ב.

(12) ראה לקו"ש חכ"א ע' 111. וש"ב.

(13) ובלשון חז"ל - ,יום אחד . הקב"ה יחיד

בעולמו" (בראשית א, ה ובפרש"י).

(14) ולכן לא נאמר ,כי טוב" ביום שני דמע"ב

- לפי שנבראת בו מחלוקת (כ"ר פ"ד, ו).

(15) ועד שגם המסעות שנקראו ע"ש הענינים הבלתי-רצויים שאירעו בהם נכללים ב"מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים", ואדרבה, בהם מודגש יותר הענין דיציאה ודאתהפכא חשוכא לנהורא.

ושנים, נרגשת בו גם השייכות אליהם. כלומר, אף שמחבר האחד (העליון, שענינו המשכה מלמעלה למטה) עם השנים (התחתון, שענינו העלאה מלמטה למעלה), מ"מ, נרגש בו חיבור של ב' קרין (עליון ותחתון, המשכה והעלאה).

ולכן, השלימות האמיתית דחוקק ותוקף (מצד העליון ומצד התחתון גם יחד) היא ב"רביעי" - דרגא מיוחדת בפני עצמה שאינה בהמשך לאחד ושנים, שבה מודגשת שלימות ההתיישבות, כמו כסא של ארבע רגלים שהוא באופן של התיישבות יותר מכסא של שלש רגלים, שמורה על החזוק והתוקף (ביטול המנגד) באופן קבוע ונצחי (בלגי גבול).

ויש לומר, שענין זה מודגש עוד יותר בהשייכות דרביעי לחמישי¹⁷ - שבשבת פרשת מטות-מסעי (סיום ספר רביעי שבתורה) מתחילין לקרוא (במנחה) ספר חמישי שבתורה, והוספה יתירה בשנה זו, שסיום ספר רביעי שבתורה הוא בחודש מנחם-אב (דלא כבכמה שנים שקורין מטו"מ בשבת מברכים מנ"א בסיומו של חודש תמוז), חודש החמישי - כידוע ש"חמישי" היא דרגא הכי נעלית שלמעלה ממזידה והגבלה ולמעלה מסדר השתלשלות, "החמישית לפרעה"¹⁸, ד"אתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין"¹⁹, ובכח זה דוקא נעשה חיבור ב' הקיין המשכה והעלאה (תוכן החיבור דמטות-מסעי, וה"חזקה" הקשורה עם מספר שלש ע"י החיבור דאחד ושנים)

והתוקף (הבלי-גבולי) דאור הקדושה נמשך ומאיר בכל מקום מבלי להתחשב במציאות המנגד, אלא עוד זאת, שישנה ההתנסקות עם המנגד לבטלו מכל וכל, ועד - להפכו לקדושה.

והשלימות האמיתית ד"חזק" היא בהחיבור דמטות-מסעי גם יחד:

החזוק ד"מטות" - יש בו מעלת אור הקדושה שלמעלה מהגבלה, אבל, כיון שחזוק זה הוא מצד העליון, ואינו שייך למציאותו של התחתון, המנגד (ואדרבה - לא מתחשבים בו).

החזוק ד"מסעי" - יש בו המעלה דביטול (ועד להפיכת) המנגד, אבל, להיותו מצד התחתון שאין בו התוקף הבלתי-מוגבל דהעליון, ה"ה במדידה והגבלה, ושייך בו שינוי והפסק.

ולכן, השלימות האמיתית ד"חזק" היא בחיבור מטות-מסעי גם יחד¹⁶ - שישנם ב' המעלות: חזוק ותוקף המשכת האור שלמעלה מהגבלה, והחזוק והתוקף שבביטול (והפיכת) המנגד ע"י העלאת התחתון. ושניהם יחד - שביטול המנגד (ע"י העלאת התחתון) הוא באופן קבוע ונצחי.

ד. ויש להוסיף, שהחיבור דמטות-מסעי הוא ברביעי דוקא (שקורין לרביעי סיום פרשת מטות והתחלת פרשת מסעי), ועי"ז נעשית השלימות ד"חזק" שבפרשת מטות-מסעי (כשהן מחוברין) בסיומו של ספר רביעי שבתורה:

אע"פ שמספר שלש מורה על החזוק ("חזקה") והתוקף גם במצב של ניגוד (כנ"ל ס"ג), מ"מ, להיותו בהמשך לאחד

(17) משא"כ רביעי מצ"ע ששייך לשלישי - כמובן ממארו"ל (שבת קד, א), גימ"ל דל"ת, גמול דלים, היינו, שגימ"ל הוא דרגת המשפיע (המשכה מלמעלה למטה), ודל"ת הוא דרגת המקבל (העלאה מלמטה למעלה).

(18) ל' הכתוב - ויגש מז, כד.

(19) וז"א רי, א.

(16) ויש לומר, שזוהו נמשך כח גם להשנים שמטות ומסעי הם בפ"ע, שגם בהם תהי' העבודה באופן של חזוק ותוקף דמטות-מסעי גם יחד.

בתכלית השלימות²⁰.

ה. עפ"ז יש לבאר הקשר והשייכות ד"חזק חזק ונתחזק" על ספר רביעי שמסיימים בשבת פרשת מטות-מסעי - לתוכן הזמן דג' השבועות (ובשנה זו - בט' הימים):

ובהקדמה - שהכוונה והתכלית ההחורבן והגלות (התוכן דבין המצרים), היא, על מנת לבוא להמעלה והשלימות דבנין ביהמ"ק העתיד וגאולה העתידה²¹, מעלה ושלימות שמודגשת בענין ה"חזק" - ביהמ"ק השלישי וגאולה השלישית.

וההסברה בהז:

מעלתו של ביהמ"ק העתיד, "מקדש

(20) ויש לומר, שענין זה מרומז בהתחלת הספר - "אלה הדברים" - שקאי על, הדברים אשר דבר משה", דברי התורה*, שענינה המשכה מלמעלה למטה, ורומז גם על בירור העולם באופן של העלאה מלמטה למעלה, כמובן מדרו"ל (עה"פ "אלה הדברים" שבפרשת ויקהל) "דברים הדברים אלה הדברים, אלו ל"ט מלאכות" (** שבת ע, א). ונעוץ תחלתן בסופן (סיום ספר חמישי, וכל חמשה חומשי תורה) - "לעיני כל ישראל", שנסאו לבו לשבור הלוחות לעיניהם. יישר כח ששברת" (פרש"י עה"פ) - שע"ז נוסף על מעלת לוחות ראשונות, עבודת הצדיקים באופן של המשכה מלמעלה למטה, גם מעלת לוחות שניות, עבודת הבעלי תשובה באופן של העלאה מלמטה למעלה.

21 וכמרומו בלשון חז"ל "עלה ארי' כו' והחריב את אריאל כו' על מנת שיבוא ארי' כו' ויבנה אריאל" (יל"ש ירמי' בתחלתו (רמו רנט)).

אדניי כוננו ידיך"²² ("בשתי ידיים . . . כשה' ימלוך לעולם ועד, לעתיד לבוא, שכל המלוכה שלו"²³), נאמרה כבר בשירת הים, בנוגע לבנין ביהמ"ק שהיו צריכים לבנות בהכניסה לארץ תיכף ומיד, כמארז"²⁴ "אילו זכו ישראל כיון שעלו פרסות רגליהם מן הים היו נכנסים לארץ", ואז היתה הכניסה לארץ (ע"י משה) באופן של גאולה נצחית שאין אחרי גלות²⁵, ובנין ביהמ"ק נצחי (שאינן אחרי חורבן).

ויש לומר, שכיון שכל עניני התורה הם אמיתיים ונצחיים, כולל גם הענינים שהובאו בתור קס"ד²⁶, כבנדו"ד, "אילו זכו כו'", ישנו גם עתה (לאחרי החורבן והגלות) הענין דגאולה נצחית וביהמ"ק נצחי באופן של חזק ותוקף, אלא, שהחזק והתוקף שלהם הוא מצד העליון בלבד, ולכן בעולמו של התחתון (יכול להיות) וישנו מצב של חורבן וגלות.

ולאידך, לא מספיק החזק והתוקף בגאולה ובנין ביהמ"ק מצד התחתון בלבד, דכיון שהתחתון הוא מדוד ומוגבל, הרי, החזק והתוקף שבו הוא במדידה והגבלה, ולא באופן נצחי.

ולכן, יש צורך בחיבור ב' המעלות - חזק ותוקף והגאולה ובנין ביהמ"ק מצד העליון ומצד התחתון גם יחד, שאז נעשית גאולה נצחית וביהמ"ק נצחי.

ו. וזהו החילוק שבין ב' ביהמ"ק -

(22) בשלח טו, יז.

(23) פרש"י עה"פ.

(24) ספרי דברים א, ב.

(25) ראה מגלה עמוקות אופן קפה. הנסמן

בלקו"ש ח"ט ע' 346.

(26) ויתירה מזה - אפילו ענינים שהתורה עצמה אומרת ש"בדוהא היא" (ראה לקוטי לוי"צ אג"ק ע' רסו).

(* ובתורה גופא - "משנה תורה", ש"משה מפי עצמו אמר", ו"ברוח הקודש" (מגילה לא, ב ובתו"ס), חיבור דמלמעלה עם מלמעלה).

(**) וכולל גם מלאכת הארבעים (ארבעים מלאכות חסר אחת) השייכת לשבת, מלאכת שמים, היינו, שגם בירור העולם (מלמעלה) קשור עם העבודה בעניני קדושה (מלמעלה).

ויש לומר, שמעלת החוזק והתוקף דביהמ"ק השלישי וגאולה השלישית (מצד החיבור והאחדות דהעליון והתחתון) מודגשת יותר בכך שהגאולה העתידה נקראת לפעמים בשם גאולה רביעית (ולפעמים גם בשם גאולה חמישית)³³ - דרגא מיוחדת בפני עצמה, שכיון שאינה בהמשך לאחד ושנים (עליון ותחתון), מודגש שהיא למעלה מהגדרים דעליון ותחתון, ולכן נעשה על ידה החיבור דעליון ותחתון (כנ"ל ס"ד).

ז. וענין זה מודגש ב"שבת חזק" דספר רביעי שבימי בין המצרים:

בהכרזה „חזק חזק ונתחזק" (חזקה משולשת) שבשבת פרשת מטות-מסעי, מרומזת החזקה דביהמ"ק השלישי וגאולה השלישית, שבאה לאחרי (וע"י החיבור דבית ראשון ובית שני (לאחרי ההפסק דחורבנם בימי בין המצרים), ע"י חיבור ב' המעלות דשניהם (בית ראשון ובית שני), עליון ותחתון, המשכה והעלאה - כמרומז בתוכן החיבור דמטות-מסעי.

והחיבור זה הוא ברביעי, ועוד וג"ז עיקר, שע"ז מסיימים ספר רביעי (ותיכף לאח"ז, בזמן המנחה, מתחילים ספר חמישי) - שמורה על דרגא בפ"ע שלמעלה לגמרי מהגדרים דעליון ותחתון, שעל ידה נעשה החיבור דעליון ותחתון בביהמ"ק העתיד וגאולה העתידה.

ויש לומר, שפרטי המספרים השייכים

בית ראשון ובית שני (גאולה ראשונה ושני) לביהמ"ק השלישי (גאולה שלישית)²⁷:

בית ראשון (מספר אחד) שנבנה ע"י שלמה, שנאמר בו²⁸, „וישב שלמה על כסא ה'", הי' עיקר ענינו מצד העליון, באופן של המשכה מלמעלה למטה (עבודת הצדיקים), וכיון שלא הי' קשור כ"כ עם (ומצד) מציאות התחתון, הי' בו חורבן והפסק.

בית שני (מספר שנים) שנבנה ע"י עולי בבל בימי עזרא - הי' עיקר ענינו מצד התחתון, באופן של העלאה מלמטה למעלה (עבודת התשובה), ולכן היתה לו שייכות גדולה יותר לעולם (תחתון), שהי' גדול מבית ראשון (כמ"ש²⁹, „גדול יהי' כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון") בבנין ובשנים³⁰, אבל לאיך, להיותו מצד התחתון שהוא במדידה והגבלה, הי' גם בו חורבן והפסק, ואדרבה, במשך זמן ארוך יותר מהחורבן והפסק דבית ראשון, ונוסף לזה, גם בזמן קיומו לא היתה בו המעלה והשלימות דבית ראשון (מצד העליון), שחסרו בו ה' דברים³¹.

והחידוש דבית שלישי בגאולה השלישית (מספר שלש) הוא בהחיבור והאחדות דהעליון והתחתון גם יחד, שלכן הי' באופן של חוזק ותוקף בתכלית השלימות, גאולה נצחית („שיר חדש", לשון זכר, גאולה שאין אחרי' גלות³²), וביהמ"ק נצחי.

33) להעיר, שבכמה מדרשי חז"ל נמנית גלות מצרים בין ד' הגלויות, ובכמה מדרשי חז"ל נימנו ד' גלויות חוץ מגלות מצרים (ראה לקו"ש חט"ז ע' 91 ושי"ג), ובוזה תלוי מנינה של הגאולה העתידה - גאולה רביעית או גאולה חמישית. ולהעיר מהרמז דארבע לשונות של גאולה - גאולה רביעית (ד' כוסות) ולשון חמישי של גאולה - גאולה חמישית (כוסו של אליהו).

27) בהבא לקמן - ראה לקו"ת פרשתנו (מטות) פג, ג. אוה"ת שם ריש ע' אישכח. וראה בארוכה לקו"ש חט"ז ע' 26 ואילך.

28) דה"א כט, כג.

29) חגי ב, ט.

30) ב"ב ג, סע"א ואילך.

31) יומא כא, ב.

32) מכילתא בשלח טו, א. ועוד.

דוגמתו בכל התורה כולה (אצל משה רבינו, אצל מרים אחותם, אצל ג' האבות וכו').

ומסתבר לומר, שבתוכנו של יום זה („בחודש החמישי באחד לחודש“) מרומז כללות עבודתו של אהרן הכהן, שלכן, נעשה בו ביום גמר ושלמות עבודתו, ש„כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו . . . מתגלה ומאיר . . . מלמעלה למטה . . . ופועל ישועות בקרב הארץ“³⁹, כדלקמן.

ט. ענינו המיוחד של אהרן הכהן למדים מיום הסתלקותו, גמר ושלמות עבודתו:

כתיב⁴⁰, „ויראו כל העדה כי גוע אהרן ויבכו את אהרן שלוש ימים כל בית ישראל“⁴¹, „האנשים והנשים, לפי שהי' אהרן רודף שלום ומטיל אהבה כו“⁴², ובלשון המשנה⁴³, „אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה“.

ובהמשך לזה נאמר „וישמע הכנעני גו“⁴⁴, „שמע שמת אהרן ונסתלקו ענני כבוד“⁴⁴, ועד“ו בפרשתנו, שבהמשך למיתת אהרן נאמר „וישמע הכנעני גו“⁴⁵, „ללמדך שמיתת אהרן היא השמועה שנסתלקו ענני כבוד“⁴⁵.

ובביאור הקשר והשייכות דב' הענינים המודגשים במיתת אהרן, גמר ושלמות עבודתו (רודף שלום וענני הכבוד) – יש לומר:

לביהמ"ק העתיד וגאולה העתידה מרומזים גם בהזמן שבו קורין פרשת מטות-מסעי ומכריזים „חזק חזק ונתחזק“ על ספר רביעי: בג' השבועות – מרומזת המעלה דביהמ"ק השלישי וגאולה השלישית, בחודש הרביעי (בשנים שקורין פרשת מטו"מ בסיומו של חודש תמוז³⁴) – גאולה הרביעית, ובחודש החמישי (כבשנה זו, שקורין פרשת מטו"מ בחודש החמישי³⁵) – גאולה החמישית.

וזהו גם החיזוק על כל עניני התומ"צ (כנ"ל ס"א), ובמיוחד בנוגע ל„מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות“³⁶ (לאחרי החורבן והגלות דבין המצרים) – כיון שעיי"ז באים להתחזק והתוקף דגאולה האמיתית והשלימה, גאולה נצחית, וביהמ"ק נצחי.

*

ח. ענין נוסף שבשבת זה הקשור עם ערב שבת – „מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת“³⁷ (מה שטרח) – שחל בר"ח מנחם-אב, שמפורש בקרא בפרשתנו (מסע³⁸): „ויעל אהרן הכהן אל הר ההר גו' וימת שם גו' בחודש החמישי באחד לחודש“, יום ההילולא של אהרן הכהן.

ובהקדמה – שענין זה שיום המיתה נתפרש בתורה שבכתב („בחודש החמישי באחד לחודש“) הוא חידוש שלא מצינו

(34) וכיון שבו מברכים חודש החמישי – מרומז בו גם גאולה החמישית.

(35) מעלה יתירה כששבת פרשת מטו"מ חל ביום השני דחודש החמישי (ולא בר"ח עצמו) – שאז חל תשעה באב בשבת, ונדחה לעשירי באב, ובוה גם מרומזת השלימות דעשר שהי' בהגאולה האמיתית והשלימה (שירה עשירית, מנין עשירי, וכיו"ב).

(36) תניא רפ"ז.

(37) ע"ז ג, סע"א.

(38) לג, לת.

(39) תניא אגה"ק סכ"ז יח.

(40) חוקת כ, כט.

(41) משא"כ במשה כתיב „ויבכו בני ישראל“, „הזכרים“ (ברכה לד, ח ובפרש"י).

(42) פרש"י עה"פ.

(43) אבות פ"א מ"ב.

(44) א ובפרש"י.

(45) מ ובפרש"י.

„אהרן“: „אה“ - ר"ת אהבה, והר' ר"ת רבהי. והנו"ן פשוטה („אהרן“) - מורה על המשכת והתפשטות בחי' האהבה רבה למטה מטה, גם לבניי שנמצאים בדרגא תחתונה, שהם בדוגמת אותיות התורה שלמטה מן השורה, כידוע שבאותיות התורה ישנם ג' אופנים: למעלה מן השורה, בהשורה, ולמטה מן השורה⁵², ודוגמתם בבניי שנמשלו לאותיות התורה, כידוע ש„ישראל“ שכללותם ששים ריבוא, ר"ת יש ששים ריבוא אותיות לתורה⁵³.

ונקודת הענין - שדרגתו של אהרן היא בחינה שלמעלה מהתחלקות, שלכן בכחה לחבר ולאחד כל פרטי ההתחלקות דבניי בשווה.

יא. ובפרטיות יותר - מודגש בענינו של אהרן חיבור והתאחדות ב' הקוין דהמשכה והעלאה (ע"ד ובדוגמת החיבור דמטות-מסעי, כנ"ל ס"ג), מצד דרגא געלית יותר שלמעלה מהתחלקות דעליון ותחתון:

מהענינים העיקריים דאהרן הכהן הו"ע ברכת כהנים⁵⁴, „מצות עשה מן התורה

המעלה המיוחדת ד„עניי כבוד“ שהיו בזכות אהרן גם לגבי ה„מן“ וה„מים“ שניתנו לכל העדה בזכות משה ומרים⁴⁶ - שה„מן“ ניתן במדידה והגבלה, „עומר לגלגלת“⁴⁷, ה„מים“, עם היות שלא היו במדידה והגבלה, ה"ה באים באופן של התחלקות לכאז"א בפ"ע⁴⁸, משא"כ „עניי כבוד“ הם בבחינת מקיף שלמעלה מהתחלקות, שהקיפו את (והגינו על) כל בניי בשוה.

וזהו גם תוכן הענין ד„אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה“ - מצד הדגשת נקודת האחדות של כל בניי שלמעלה מהתחלקות.

י. ויש להוסיף, שענין זה מרומז גם בשמו של „אהרן“⁴⁹:

„הר“ („אהרן“) - הו"ע האהבה, והקדמת האל"ף („אהרן“) מורה על שרש האהבה (א' שלפני ה„הר“) מבחי' „פלא“, שלכן האהבה היא אהבה רבה⁵⁰, שזהו החילוק שבין אברהם לאהרן, שאף ששניהם בקו החסד והאהבה, מ"מ, מדת החסד והאהבה דאברהם היא במדידה והגבלה דסדר השתלשלות, ומדת החסד והאהבה דאהרן היא חסד ואהבה רבה שלמעלה מהשתלשלות.

ויש לומר גם, שהענין דאהבה רבה מרומז גם בסדר האותיות שבתבית

46 תענית ט, א.

47 בשלח טו, טו.

48 נוסף על ההתחלקות ש„כל נשיא ונשיא . . נוטל מקלו ומושך אצל דגלו ומתנהו ומי הבאר נמשכין דרך אותו סימן ואין לפני חגיית כל שבט ושבט“ (פרש"י חוקת כא, כ).

49 בהבא לקמן - ראה ספר הערכים חב"ד ערך אהרן (כרך ב' בתחלתו). וש"נ.

50 ולכן היתה הסתלקותו ב„הר ההר“ - ש„הר“ סתם מורה על אהבה סתם, ו„הר ההר“ מורה על אהבה רבה.

51 וזהו מודגש העילוי בשם „אהרן“ לגבי השם „מרים“ - שאף שבשם „מרים“ ישנם כל ג' האותיות ד„מים“, מ"מ, האות ר' שבאמצע מפסיק (וי"ל שרומז על ההתחלקות), משא"כ בשם „אהרן“, שהר"ת דאהבה רבה (אהר) הוא בהמשך אחד ללא הפסק בינתיים (נקודת האחדות).

52 ויש לומר, שנכללים כולם בנו"ן פשוטה: התגין דאות נו"ן הם למעלה מן השורה, רובה של הנו"ן (ציור אות וא"ו) בתוך השורה, וחלקה התחתון למטה מן השורה - אות אחת.

53 מג"ע אופן קפו.

54 ומודגש בנוסח הברכה: „אשר קדשנו בקדושתו של אהרן כו"י. - ולהעיר מהשייכות דברכת כהנים לאהבת ישראל - „לברך את עמו ישראל באהבה“ (ראה שו"ע אדה"ז או"ח סקכ"ח סי"ט - ע"פ זח"ג קמו, ב).

יב. עפ"ז יש לבאר הקשר והשייכות
לדרגת ועבודת אהרן ליום הסתלקותו -
„בחודש החמישי באחד לחודש“:

„חודש החמישי“: - קשור ושייך
לדרגא החמישית שלמעלה מההתחלקות
שבסדר השתלשלות, „החמישית לפרעה“,
ד„אתפריעו ואתגליין מיני“ כל נהורין“
(כנ"ל ס"ד).

וגם „אחד לחודש“ (ב„חודש החמישי“
עצמו) - קשור ושייך לדרגת האחדות
שלמעלה מהתחלקות, כמודגש גם בענינו
של ראש חודש, יום אחד⁶³ שלמעלה
מהתחלקות ולכן כולל כל ימי החודש.

ויש לומר, שבוה שהתורה כותבת
בפירוש שהסתלקותו של אהרן (גמר
ושלימות עבודתו) היתה, „בחודש החמישי
באחד לחודש“, מרומזת הנקודה העיקרית
ד„כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד
כל ימי חייו“ - אחד שלמעלה מהתחלקות
שמאחד את כל חילוקי הדרגות, הן בנוגע
לחיבור אופני העבודה דהמשכה והעלאה
שבברכת כהנים, והן בנוגע להאחדות
דכל חילוקי הדרגות שבבני המודגשת
בעניני כבוד שבזכותו, ובעבודתו
המיוחדת ד„אוהב שלום ורודף שלום“,
שכל זה נעשה ע"י דרגא שאינה בערך
לחילוקי הדרגות, דרגא חמישית (בריחוק

שיברכו הכהנים את ישראל בכל יום
בנשיאת כפים⁵⁵, שישנו גם בזמן הזה⁵⁶,
בחוף לארץ בכל יו"ט, ובארץ ישראל
(כפי שנהוג בכמה ק"ק) גם בכל יום⁵⁷,
ובכל תפלה מן התפלות שביום (מלבד
במנחה, משום חשש שכרות⁵⁸).

וידוע⁵⁹ שבברכת כהנים ישנם ב'
המעלות דברכה ותפלה גם יחד, מעלת
הברכה שענינה המשכה מלמעלה למטה,
ומעלת התפלה שענינה העלאה מלמטה
למעלה, להיותה מדרגא שלמעלה
מהתחלקות דהמשכה והעלאה (עליון
ותחתון), ולכן מחברת שניהם יחדיו.

ויש לומר, שחיבור ב' הקוין דהמשכה
והעלאה (ברכה ותפלה) ע"י בחינה
שלישית שלמעלה משניהם, מרומז גם
בכך שבברכת כהנים היא ברכה משולשת.

ועפ"ז י"ל הרמז במספר שנותיו של
אהרן, „ואהרן בן שלש ועשרים ומאת
שנה במותו בהר ההר“⁶⁰, שנוסף על
השלימות דמאה ועשרים שנה, כשנות
חייו של משה שנאמר בו⁶¹, „היום מלאו
ימי ושנותי“, כמ"ש⁶², „והיו ימיו מאה
ועשרים שנה“, חי עוד שלש שנים („שלש
ועשרים ומאת שנה“) - שבמספר שלש
מרומזת כללות עבודתו בחיבור ב' הקוין
ע"י בחינה השלישית שלמעלה משניהם.

63 שהרי ענינו של ראש חודש (ובפרט בזמן
שמקדשים ע"פ הראי') הוא יום אחד, ורק
כשנשתהו העדים (מצב בלתי-רצוי) עושין ר"ח
שני ימים.

וגם בזמן הזה שקביעות החדשים היא ע"פ
החשבון, שלאחרי כל חודש מלא עושין ר"ח שני
ימים (חודש אחד יום אחד בלבד וחודש אחד שני
ימים), עיקר ענינו של ראש החודש הוא ביום
השני, ש,ממנו הוא המנין והוא יום הקביעה"
(רמב"ם הל' קדוה"ח פ"ח ה"ד) - יום אחד.

ולהעיר, שר"ח אב הוא לעולם יום אחד בלבד
(כיון שחודש תמוז הוא לעולם חסר).

55 ש"ע אדה"ז שם ס"א.

56 נוסף על אמירתה ע"י כו"א מישראל
(שנקראים „ממלכת כהנים“) בהתחלת כל יום,
לאחרי ברכת התורה, ובהדגשה יתירה - בחזרת
הש"ץ במקום ברכת כהנים.

57 ראה ש"ע אדה"ז שם סנ"ז.

58 שם ס"א. ר"ס קכט.

59 ראה בהנסמן בלקו"ש ח"י ע' 38.

60 פרשתנו לג, לט.

61 פרש"י וילך לא, יב.

62 בראשית ו, ג.

הסתלקותו בחודש החמישי באחד לחודש) - כציווי והוראת המשנה במסכת אבות⁶³: „הוי מתלמידי של אהרן אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה“, עי"ז שמגלים את נקודת האחדות שלמעלה מהתחלקות.

ובפרטיות יותר - ע"פ דיוק לשון המשנה „הוי מתלמידי של אהרן כו"י: (א) „הוי" - לשון ציווי, שאין זה רק סיפור ע"ד הנהגה דמדת חסידות, כבכמה ענינים במסכת אבות, אלא ציווי והוראה (ויש לומר, שהלשון „הוי" כולל גם נתינת רשות והיכולת) להיות מתלמידי של אהרן, (ב) „מתלמידי (של אהרן)“ דייקא, בלשון רבים (ולא „תלמידו“) - שהשתדלותו בקיום הנהגתו של אהרן היא ביחד עם הרבים, שע"ז ניתוסף בזה יותר מצד הענין ד„קנאת סופרים תרבה חכמה“⁶⁶, „תרבה“ דייקא, שריבוי אמיתי הוא בלי גבול, היינו, לא רק באופן ד„בכל מאדך“, מאד שלך⁶⁷, אף שלגבי חבירו ה"ז במדידה והגבלה, אלא שזהו באופן של בלי גבול גם לגבי חבריו (שאר תלמידי של אהרן), ועד שקשור עם בלי גבול (מאד) האמיתי.

ויש להוסיף ולהדגיש הקשר והשייכות דאהבת ישראל להגאולה העתידה - לא (רק) מפני שביטול הגלות הוא ע"י ביטול סיבת הגלות (שבא ע"י ההיפך דאהבת ישראל⁶⁸), שהרי בעמדנו לאחרי סיום מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות, לאחרי סיום כל מ"ב המסעות ב„מדבר העמים“⁶⁹, נמצאים כבר „על ירדן ירחו“⁷⁰

הערך מדרגא השלישית (וגם מדרגא הרביעית) שבה ניכרת השייכות לב' הקוין, כנ"ל ס"ד).

ויש להוסיף, ש„חודש החמישי באחד לחודש“ (שכולל כל ימי החודש) הוא הכנה לכללות העבודה ד„אני לדודי ודודי לי“⁶⁴, העלאה מלמטה למעלה („אני לדודי“) והמשכה מלמעלה למטה („דודי לי“), שמתחילה בר"ח אלול („אני לדודי“) ונמשכת בחודש תשרי („דודי לי“)⁶⁵ - מצד נקודת האחדות שלמעלה מהתחלקות („בחודש החמישי באחד לחודש“) שעל ידה נעשה חיבור ב' הקוין. ובפרטיות יותר - שב' הדרגות באהבה מלמטה למעלה ומלמעלה למטה, „אני לדודי ודודי לי“ (ש„דודי“ מורה על ענין האהבה), באות לאחרי הקדמת האהבה רבה שלמעלה מהשתלשלות, חסד דאהרן, שיום הסתלקותו „בחודש החמישי באחד לחודש“.

*

יג. מההוראות מהאמור לעיל בנוגע למעשה בפועל:

בעמדנו בשבת חזק דספר רביעי, שבו מתחילים גם ספר חמישי, ובפרט כשחל בחודש החמישי, שבו מודגש החזק והתוקף דביהמ"ק העתיד בגאולה העתידה, שהיא (לא רק גאולה שלישית, אלא גם גאולה רביעית, ועד) גאולה חמישית, להיות למעלה לגמרי מחילוקי הדרגות דבית ראשון ושני, גאולה ראשונה ושני (כנ"ל ס"ו) - צריכה להיות הדגשה מיוחדת בנוגע לנקודת האחדות שלמעלה מהתחלקות.

וענין זה בא במעשה בפועל ע"י ההליכה בדרכיו של אהרן (שיום

66 בבא בתרא כא, סע"א. שם כב, רע"א. וראה אהר"ת ויצא ריח, ב ואילך. וש"נ.

67 ראה תו"א מקץ לט, ד. ובכ"מ.

68 ראה יומא ט, ב.

69 ראה לקו"ת פרשתנו פה, ג ואילך.

70 לג, מה.

64 שה"ש ו, ג.

65 ראה לקו"ת ראה לב, א. ובכ"מ.

הלימוד בפנימיות התורה, כרשב"י מארי
דהוהר, כפי שמצינו⁸⁰ שר"ש בן נתנאל
„פתח במעשה מרכבה כו"⁸¹.

והטעם שרבי שמעון מדגיש „הוי זהיר
בקריאת שמע ובתפלה“, אף שלכאורה הי'
צריך להדגיש הזהירות בלימוד התורה
באופן ד„תורתו אומנתו“⁸² – כי, הנהגה
ד„תורתו אומנתו“ באופן שאין מפסיקין
לק"ש ותפלה⁸³ היא הנהגה מיוחדת
ששייכת ליחידי סגולה בלבד (גם בין אלו
ש„תורתם אומנתם“), ולכן צריך ר"ש
להזהיר את תלמידיו וכל בני"ש שיהיו
זהירים בק"ש ובתפלה (כמשנ"ת בארוכה
במק"א⁸⁴).

ויש לבאר דיוק הלשון „הוי זהיר
בקריאת שמע ובתפלה“, „זהיר“ דייקא,
מלשון זוהר ואור, כמו „זהר הרקיע“⁸⁵ –
שאף שעיקר ענין הזוהר והאור נעשה ע"י
לימוד התורה, „תורה אור“⁸⁶ (ובפרט
כשהלימוד הוא באופן דתורתו אומנתו,
שכל מציאותו היא „תורה אור“), מ"מ,
משתדל ר"ש בטובתם של אלה שעדיין לא
הגיעו להדרגת ד„תורתו אומנתו“, שגם
אצלם יהי' ענין הזוהר והאור ע"י ק"ש
ותפלה (ועד שסו"ס יגיעו גם להוהר ואור

דרגתו של משיח ד„מורה ודאין“⁸⁷), על
סף הגאולה, בודאי שכבר נתתקנה סיבת
הגלות, ולכן, ההדגשה דאהבת ישראל
היא – בתור טעימה ועד להתחלה
דהגאולה האמיתית והשלימה הקשורה עם
נקודת האחדות שלמעלה מהתחלקות,
שמודגשת באחדותם של ישראל, מצד
בחי' היחידה (דרגא החמישית) שבכל
ישראל בשווה, שהיא ניצוץ מנשמתו של
משיח⁸², יחידה הכללית⁸³.

ועפ"ו יש להוסיף גם בהפירוש
„ומקרבן לתורה“ – שהכוונה היא
להקירוב ללימוד התורה דגאולה העתידה,
„תורה חדשה מאתי תצא“⁸⁴.

יד. ויש לקשר זה עם מאמר המשנה
במסכת אבות בפרק דשבת זה – „רבי⁸⁵
שמעון אומר הוי זהיר בקריאת שמע
ובתפלה“:

רבי שמעון דמשנתנו הוא רבי שמעון
בן נתנאל שנמנה לפני⁸⁶ בין חמשת
התלמידים של רבי יוחנן בן זכאי,
ובהמשך לזה באים מאמריהם, „הם אמרו
שלשה דברים וכו"⁸⁷, ונקרא כאן „רבי
שמעון“ סתם – לרמוז על שייכותו
לרשב"י, שסתם ר"ש הוא רשב"י⁸⁸,
ש„תורתו אומנתו“⁸⁹, כולל ובמיוחד

(80) חגיגה יד, ב. ירושלמי שם (פ"ב ה"א).

(81) ראה בארוכה לקו"ש ח"ו ע' 356 ואילך.

(82) ואף שגם ק"ש הוא בכלל לימוד התורה
(כדברי רשב"י „זה שינון וזה שינון“ (ירושלמי
ברכות ושבת פ"א סו"ב), הרי, נוסף לכך
שהכוונה כאן לק"ש כפי שהיא חלק מתפלה, גם
לימוד התורה שבק"ש אינו בגדר אופן הלימוד
ד„תורתו אומנתו“, אלא בגדר הלימוד דפרק אחד
שחרית וערבית (כדברי רשב"י (מנחות צט, ב)
„אפילו לא קרא אדם אלא קריית שמע שחרית
וערבית קיים לא ימוש“).

(83) ירושלמי שם.

(84) לקו"ש שם.

(85) דניאל יב, ג.

(86) משלי ו, כג.

(71) סנהדרין צג, ב. וראה לקו"ת פרשתנו פט,
ב.

(72) כידוע שהפסוק „דרך כוכב מיעקב“ שקאי
על מלך המשיח, קאי גם על כאו"א מיראל
שנמשל לכוכב, כיון שבכאו"א מיראל יש ניצוץ
מנשמת משיח (ראה לקו"ש ח"ב ע' 599. וש"ג).

(73) רמ"ז לוח"ב מ, ב. ולוח"ג רס, ב. ועוד.

(74) ישע"י נא, ד. ויק"ר פ"ג, ג.

(75) פ"ב מ"ג.

(76) משנה ט.

(77) משנה יו"ד.

(78) פרש"י שבועות ב, ב (ד"ה משמו). הקדמת
הרמב"ם לפיה"מ (פרק הששי). ועוד.

(79) שבת יא, א.

„סיומים“ בתשעת הימים:

נוסף על כללות המנהג⁹⁰ דעריכת סיומים בתשעת הימים כדי להרבות בשמחה של תורה („פיקודי ה' ישרים משמחי לב⁹¹“), „שמחה לגמרה של תורה⁹²“, ודוגמתו בסיום מסכת, „כי חזינא צורבא מרבנן דשלים מסכתי“ עבידנא יומא טבא לרבנן⁹³, כולל גם ההוספה בצדקה⁹⁴ („במשפט (תורה)⁹⁵ ובצדקה⁹⁶“), „מקרבת את הגאולה⁹⁷ – יש להשתדל במיוחד בשנה זו בעריכת הסיומים, „ברוב עם הדרת מלך⁹⁸“, לאחד רבים מיראלי בהשמחה לגמרה של תורה, כולל גם הקטנים (לא רק קטנים בידיעות, אלא גם קטנים בשנים) שעדיין אינם שייכים להבנה והשגה, ע"ד ובדוגמת הסיום דערב פסח⁹⁹ שמנהג ישראל להביא גם בכורים הקטנים.

ולהעיר, שהסיום דערב פסח אינו דוגמא בעלמא, אלא שייך גם להסיומים דתשעת הימים¹⁰⁰ – כי, הסיום דערב פסח

90 ספר המנהגים-חב"ד ע' 46. וראה לקו"ש חכ"ג ע' 223. וש"נ.

91 תהלים יט, ט. וראה תענית ל, סע"א. טושו"ע או"ח ר"ס תקנד.

92 טור ורמ"א או"ח סתרס"ט.

93 שבת קיח, סע"ב ואילך. רמ"א יו"ד סרמ"ו סכ"ו.

94 גם בהסיומים (דיום השבת – באופן המותר, ע"י אכילה ושתי, וכיו"ב).

95 לקו"ת ר"פ דברים (בפ' הכתובי: „ציון במשפט תפדה גו"ל“).

96 ירמ' ד, ב – סיום וחותם הפטרת שבת זו.

97 ב"ב יו"ד, א. וראה תניא פל"ז.

98 משלי יד, כח. וראה אנציקלופדי' תלמודית בערכו. וש"נ.

99 ראה טושו"ע ואדה"ז או"ח סת"ע.

100 להעיר מהסימן דקביעות השנה: א"ת – שבאותו יום שחל א' דפסח חל תשעה באב (טושו"ע או"ח סתכ"ח ס"ג. וראה לקו"ש ח"ח ע' 313).

דתורתו אומנתו) – ע"ד ובדוגמת תוכן המאמר „הוי מתלמידי של אהרן כו' אוהב את הבריות (כולל גם „בריות“) ומקרבן לתורה“.

ויש לומר, שההוראה והנתינת-כח להזירות בק"ש ובתפלה ע"י ר"ש שתורתו אומנתו, היינו, שר"ש שתורתו אומנתו „מכניס“ הזוהר והאור („זהר הרקיע“) שלו בק"ש ותפלה – נמשכת מדרגת האחדות שלמעלה מהתחלקות, שעל ידה נעשה חיבור ב' אופני העבודה דתורה (המשכה מלמעלה למטה) וק"ש ותפלה (העלאה מלמטה למעלה).

ויש להוסיף, שבלימוד התורה (תורתו אומנתו) גופא ישנם ב' האופנים דהמשכה והעלאה – כידוע פתגם הרה"צ ר' הלל מפארישט⁸⁷ בנוגע לדא"ח דהצמח-צדק (ועד"ז אצל כל רבותינו נשיאינו), שאמירת המאמר היא באופן ד„שכינה מדברת מתוך גרונו“, „כנתינתה מסיני⁸⁸“, משא"כ הביאור והשקו"ט בהמאמר אפילו ע"י בעל המאמר בעצמו לאחרי אמירת המאמר, היינו, שבתורה גופא ישנם ב' האופנים דהמשכה מלמעלה למטה (כנתינתה מסיני) והעלאה מלמעלה למטה (ביאור ושקו"ט בשכל האדם), ע"ד ובדוגמת כללות החילוק שבין תורה (המשכה) לק"ש ותפלה (העלאה)⁸⁹.

טו. האמור לעיל קשור גם לענין נוסף שהזמן גרמא – בנוגע לעריכת

87 שיום ההילולא שלו ב"א מנחם-אב (תרכ"ד) – ראה ראשי פרקים מתולדותיו בהקדמה לספרו פלח הרמון בראשית ושמות. 88 ועד"ו בנוגע לדרשה דר"ש במעשה מרכבה.

89 וי"ל הפירוש ד„הוי זהיר בק"ש ובתפלה“ (בתורה גופא) – שצ"ל והזירות מיוחדת בהביאור והשקו"ט במאמר דא"ח שאמירתו כנתינתה מסיני.

ו, "הקיצו ורננו שוכני עפר"¹⁰³, ומשה ואהרן (בעל ההילולא דר"ח מנ"א) עמהם¹⁰⁴, וכל הצדיקים ונשיאי ישראל עמהם, וכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו עמהם, ביחד עם נשמות בגופים דכל בני שבדורנו זה, "בנערינו ובוקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"¹⁰⁵, "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל"¹⁰⁶, וכולם יחדיו לומדים, "תורה חדשה (ש)מאתי תצא", "אלה הדברים אשר דבר משה (גואל ראשון הוא גואל אחרון"¹⁰⁷) אל כל ישראל", "אלה" דייקא, מראה באצבעו ואומר אלה¹⁰⁸, בפועל ובגלוי, ותיכף ומיד ממש.

הוא הכנה להגאולה דפסח, והסיומים דתשעת הימים הם הכנה להגאולה העתידה שהיא, "כימי צאתך מארץ מצרים (אראנו נפלאות)"¹⁰¹, ובהדגשה יתירה בשנה זו, ה' תהא שנת אראנו נפלאות, כשעומדים על סף הגאולה.

טז. ויה"ר שהדיבור וההחלטות טובות בכהנ"ל ימהרו ויזרו ויביאו בפועל ובגלוי ממש את החוזק והתוקף (דגאולה השלישית וביהמ"ק השלישי).

ובפשטות - שנוסף לכך שכבר סיימו כל פרטי מ"ב המסעות במדבר העמים שבזמן הגלות, ועומדים כבר, "על ירדן ירחו", "מעבר לירדן ירחו קדמה מזרחה"¹⁰², עוברים את הירדן מערבה ונכנסים לארץ ישראל, ובארץ ישראל עצמה הולכים מערבה - לירושלים עיר הקודש, ולבית המקדש השלישי, ועד לקדש הקדשים (במעברו של ביהמ"ק), שבו נמצא הארון והלוחות.

(103) ישעי' כו, יט.

(104) ראה יומא ה, ב. תוד"ה אחד - פסחים

קיד, סע"ב.

(105) בא יו"ד, ט.

(106) ישעי' כו, יב.

(107) ראה לקו"ש ח"א ע' 8 ואילך. וש"נ.

(108) שהרי לימוד התורה דלעתיד לבוא יהי

באופן של ראי' (ראה לקו"ת צו יז, א ואילך.

ובכ"מ).

(101) מיכה ז, טו.

(102) פרשתנו לד, טו.

לזכות

הוד כבוד קדושת

אדוננו מורנו ורבינו

מלך המשיח שי' לעולם ועד

מתוך חיים נצחיים טובים מתוקים ושמחים

בלי הפסק בינתיים

ויהי רצון שיראה הרבה נחת משלוחיו, תלמידיו,

חסידיו ומכלל ישראל,

וינהיג את כולנו מתוך בריאות הנכונה,

ויעלה תיכף ומי"ד ממ"ש את כל בני שליט"א

קוממיות לארצנו הקדושה בגאולה האמיתית והשלימה,

והעיקר תיכף ומיד ממש

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

